

До Конституційного Суду України
вул. Жилианська, 14, м. Київ
01033
Голові Конституційного Суду України
Бауліну Ю.В.

від Лихолая Валерія Євгенійовича

Конституційне звернення

звернувся до Конституційного Суду України (КСУ) із клопотанням щодо офіційного тлумачення положень ст.117 Кодексу законів про працю України (КЗпП).

КСУ ухвалою від 31.05.16р. №34-у/2016 по справі №2-24/2016, ухвалив відмовити у відкритті провадження по справі.

звернутися саме до Вас (головуючий по цій справі), так як вважаю, що КСУ попав у "слизьке становище", прийнявши колегіально цю ухвалу, що може нашкодити, як іміджу КСУ, так і іміджу держави, так як зачіпає багатьох суддів і концерн , але ж істина дорожче.

Відповідно до регламенту КСУ, Ви ознайомившись із зверненням, направили його до відповідної колегії, а далі – до судді-спеціаліста , який , на мою думку, є спеціалістом у середньовічному судочинстві - по роздачам індульгенцій, та ствердженням, що Сонце обертається навколо Землі.

Аналізуючи ухвалу від 31.05.16р. №34-у/2016 по справі №2-24/2016, у якій суддя з"ясував, що "зі змісту судових рішень, прийнятих стосовно Лихолая В.Є., вбачається, що суди України розглядали питання щодо компенсації, передбаченої в Законі України "Про компенсацію громадянам втрати частини доходів у зв"язку з порушенням строків їх виплати", а положення статті 117 Кодексу не застосовували, оскільки рішенням суду загальної юрисдикції, яке набрало законної сили, встановлено відсутність вини роботодавця у невиконанні зобов'язань із заробітної плати (індексації) з певної дати.", хоча факти (довідки ДВС у Зпр) стверджують протилежне - **винний !!! станом на . грн за рішенням суду!!!**

А саме ці факти і були предметом позову по справі ч провадження від р. у рішенні (додано до справи КСУ у 3-х примірниках), в якій зазначено: "В судовому засіданні позивач підтримав позовні вимоги та пояснив, що звільнений з роботи з ДП НВК « » за п.1 ст.40 КЗпП України та при звільненні йому не була виплачена сума індексації заробітної плати за період з р. по р., в зв'язку з чим рішенням районного суду м. , зміненому рішенням апеляційного суду області від стягнуто з відповідача на його користь зобов'язаність по заробітній платі в сумі грн. та середній заробіток за час затримки розрахунку при звільненні в сумі грн. за період з . по р., всього стягнуто грн., на виконання зазначеного рішення частково відповідачем перераховані кошти в сумі грн. (р. та грн. , в повному обсязі присуджені судом кошти не виплачені до даного часу, отже на підставі ст.ст.116,117 КЗпП України до стягнення з відповідача підлягає середній заробіток за час затримки розрахунку при звільненні за період з р. по день вирішення даної справи у сумі грн. з урахуванням підвищень посадового окладу після звільнення, крім, того підлягають до стягнення інфляційні збитки з урахуванням частково виплачених на виконання рішення суду сум відповідачем...."

В ухвалі КСУ суддя зазначає: " Під неоднозначним застосуванням положень Конституції України або законів України слід розуміти різне застосування одних і тих же норм цих правових актів судами України, іншими органами державної влади за однакових юридично значимих обставин (Ухвала Конституційного Суду України від 12 травня 2010 року № 31-у/2010)

Аналіз долучених до конституційного звернення матеріалів дає підстави для висновку, що вони не підтверджують різного застосування положень частини першої статті 117 Кодексу.

У постанові Верховного Суду України від 29 січня 2014 року йдеться про відшкодування особі середнього заробітку на підставі статті 117 Кодексу у зв'язку з невиконанням зобов'язань із заробітної плати після ухвалення судового рішення про стягнення належних цій особі при звільненні сум та відшкодування за затримку їх виплати."

Тому і дивує, чому суддя зробив висновки, що матеріали справи не підтверджують різного застосування положень частини першої статті 117 Кодексу, тоді як матеріали моєї справи та матеріали постанови Верховного Суду України від 29 січня 2014 року і є прикладом різного

застосування одних і тих же норм цих правових актів судами України районним судом м. по справі № провадження , Апеляційним судом області- ухвала по справі і, ухвали від р. ВССУ та колегії суддів Судової палати у цивільних справах Верховного Суду України (ВСУ) у справі від), за однакових юридично значимих обставин – це невиклата роботодавцем сум стягнення, після ухвалення судового рішення про стягнення заборгованості із заробітної плати.

Правова позиція Верховного Суду України у постанові від 29.01.14р. по справі

Непроведення з вини власника або уповноваженого ним органу розрахунку з працівником у строки, передбачені статтею 116 КЗпП України, є підставою для відповідальності, передбаченої статтею 117 Кодексу, тобто виплати працівникові його середнього заробітку за весь час затримки по день фактичного розрахунку. Після ухвалення судового рішення про стягнення заборгованості із заробітної плати роботодавець не звільняється від відповідальності, передбаченої статтею 117 КЗпП України, а саме виплати середнього заробітку за час затримки розрахунку при звільненні.

Судді ВСУ та , які підписували вище наведену постанову, відповідно до ст.360-7 ЦПК, про обов'язковість судових рішень Верховного Суду України зобов'язані були привести свою судову практику у відповідність із рішенням ВСУ, але цього не зробили навіть самі підписанти, та ухвалили необгрунтовану та незаконну ухвалу у справі від . Порушили чинне законодавство також суди інших інстанцій:
районний суд по справі провадження Апеляційний суд області - ухвала по справі , ВССУ - ухвала від

районним судом м. по справі провадження встановлено, "... що 02.03.2010р. позивач був звільнений з роботи з ДП НВК , за п.1 ст.40 КЗпП України.

У вересні 2013 року позивач звернувся до суду з позовом про стягнення невиключеної йому при звільненні суми індексації заробітної плати за період з , по р. та рішенням районного суду м. від ,, зміненому рішенням апеляційного суду області від стягнуто з ДП НВК « » на його користь заборгованість по індексації заробітної плати грн. з компенсацією грн. в загальній сумі грн. та середній заробіток за час затримки розрахунку при звільненні в сумі грн. за період з 'р. по р., всього стягнуто грн. Після набрання рішенням законної сили на його виконання відповідачем перераховані кошти в сумі грн. та в сумі грн. Відповідно до довідки державного виконавця станом на сума стягнутого боргу грн. після утримання виконавчого збору.

Відповідно до ч. 1 ст. 116 КЗпП України при звільненні працівника виплата всіх сум, що належать йому від підприємства, установи, організації, провадиться в день звільнення. Частиною 1 ст. 117 КЗпП України визначено, що в разі невиклати з вини власника або уповноваженого ним органу належних звільненому працівникові сум у строки, зазначені в ст.116 цього Кодексу, при відсутності спору про їх розмір підприємство, установа, організація повинні виплатити працівникові його середній заробіток за весь час затримки по день фактичного розрахунку.

Рішенням апеляційного суду області від р. було змінено рішення суду першої інстанції від р. про стягнення з ДП НВК . » на користь середнього заробітку за час затримки розрахунку при звільненні в сумі грн. за період з , по . Судом апеляційної інстанції зазначена сума стягнення зменшена до грн. по та встановлено, що з р. відсутня вина роботодавця у невиклаті заборгованої суми індексації, оскільки сума індексації грн. нарахована з компенсацією грн. до виплати та р. та рекомендованими листами роботодавця направив позивачу повідомлення про отримання зазначених сум.

Посилання позивача на незгоду з вказаним висновком суду апеляційної інстанції суд вважає такими, що не обгрунтовують позовні вимоги в даній справі, оскільки рішення апеляційного суду від 19.06.2014р є таким, що набрало законної сили, відповідно до ст.61 ЦПК України обставини, встановлені судовим рішенням у цивільній справі, що набрало законної сили, не доказуються при розгляді інших справ, у яких беруть участь ті самі особи або особа, щодо якої встановлено ці обставини.

Таким чином, суд приходить до висновку про відсутність підстав для стягнення з відповідача грн. середнього заробітку за час затримки розрахунку з грн. індексації при звільненні позивача з урахуванням підвищень окладу за період з , по р., оскільки рішенням суду, що набрало законної сили встановлено відсутність вини роботодавця у невиклаті індексації з , що є преюдицією в даній справі."

Цього ж абсурдного висновку дійшов і суддя КСУ районного суду м. _____ по справі _____ області, ВССУ та ВСУ.

разом із суддею _____, суддями апеляційного _____

Але не надавав індульгенцій суддя апеляційного суду в _____ області у рішенні по справі _____ від _____ р. (№39284823 у Єдиному державному реєстрі судових рішень (ЄДРСР)), який незаконно змінив справедливе рішення суду першої інстанції від _____ р. про стягнення з ДП НВК _____ на мою користь середнього заробітку за час затримки розрахунку при звільненні в сумі _____ грн. за період з _____ р. по _____ р. Судом апеляційної інстанції зазначена сума стягнення зменшена до _____ грн. по _____ р. та у рішенні від 19.06.14р. встановлено: *Так відповідач, встановивши, що неповністю розрахувався з позивачем, _____ року нарахував _____ гривень компенсації та _____ гривень індексації (а.с.29) і _____ року та _____ року рекомендованими листами направив повідомлення про їх отримання, які не були вручені позивачу, з незалежних від відповідача причин і подальша не виплата суми заборгованості відбулась без вини відповідача. Тому, на думку колегії суддів, відповідач всі можливі заходи для отримання, позивачем не виплачених сум вчинив і відповідно середній заробіток має рахуватись по _____ року.*

У такий незаконний спосіб суддя лише переніс строки відповідальності відповідача з _____ р. на _____ і нічого більше, а бурхлива уява, вище згаданих суддів, намалювала їм преюдицію невинуватості у подальшій не виплаті відповідачем стягнутих, вже за рішенням суду, коштів!!!

Для об'єктивності надаю копії вище згаданих листів, які долучені до матеріалів справи. У листі _____ не йдеться взагалі ні про яку суму, а в офіційному листі до ТДЗПП йдеться про суму у _____ грн та надається її розрахунок, що суттєво відрізняється від _____ грн, які визнав відповідач під час судових слухань.

Далі суддя _____ встановив: "Індексація не виплачувалась позивачу за період з _____ року по _____ року, але він отримував заробітну плату, а тому повинен був дізнатись про порушення свого права, щодо не нарахування індексації, але звернувся до суду з зазначеним позовом _____ року, внаслідок чого пропустив строк звернення, щодо вимоги про стягнення завданої моральної шкоди."

Цей абсурд я навіть не коментую, а прошу Вас надіслати авторам цього висновку рішення КСУ від 22 жовтня 2013р. за конституційним зверненням громадянина Дзьоби Юрія Володимировича, на яке я посилаюсь у матеріалах справи. Це пряме порушення ст.ст 124,129 Конституції України суддями апеляційного суду в _____ області.

Далі суддя _____ робить чергові помилкові висновки: "Постанова Верховного Суду України від 21 травня 2014 року стосується застосування частини другої статті 625 Цивільного кодексу України й статті 34 Закону України "Про оплату праці", а не статті 117 Кодексу."

Якщо навіть не читати цю постанову, а прочитати хоча б моє конституційне звернення від 28.01.16р. то неважко зрозуміти, що справа розглянута у цій постанові абсолютно ідентична моїй і як найкраще демонструє різне застосування одних і тих же норм цих правових актів судами України, за однакових юридично значимих обставин.

Постанова судової палати у цивільних справах Верховного Суду України від _____ у справі _____, в якій розглянуті рішення апеляційного суду _____ по справі _____ (№33039108 у Єдиному державному реєстрі судових рішень) від _____, та ухвала ВССУ з розгляду цивільних та кримінальних справ по справі _____ (№33384118 у Єдиному державному реєстрі судових рішень) від _____ Цитую постанову частково:

«Судова палата у цивільних справах Верховного Суду України від _____ у справі _____ встановила: У березні 2013 року ОСОБА_1 звернулась до суду з позовом до публічного акціонерного товариства _____ (далі – ПАТ «_____») про стягнення середнього заробітку за час затримки розрахунку, індексу інфляції та трьох процентів річних.

Зазначала, що рішенням _____ районного суду: _____ від _____ року задоволено її позовні вимоги до ПАТ _____ про стягнення _____ грн і коп. вихідної допомоги, передбаченої статтею 44 Кодексу законів про працю України (далі – КЗпП України), у розмірі тримісячного середнього заробітку, _____ грн не виплаченої компенсації за роботу у вихідні дні та _____ грн коп. середнього заробітку за час затримки розрахунку.

Посилаючись на те, що зазначені грошові кошти були сплачені їй банком лише _____ року під час примусового виконання вказаного судового рішення, з урахуванням кількості днів затримки _____

повного розрахунку просила: на підставі статей 116, 117 КЗпП України стягнути з ПАТ _____ грн коп. середнього заробітку за час затримки розрахунку при звільненні за період з _____ року до _____ ; на підставі статті 34 Закону України «Про оплату праці» – _____ грн коп. – суму індексу інфляції з належної їй при звільненні вихідної допомоги в розмірі тримісячного середнього заробітку та несплаченої частини компенсації за роботу у вихідні дні за період з _____ року до _____ року; на підставі статті 625 Цивільного кодексу України (далі – ЦК України) – _____ грн коп. – суму індексу інфляції з нарахованого їй станом на _____ року середнього заробітку за час затримки розрахунку при звільненні за період з _____ року до _____ року та _____ грн коп. – три проценти річних за період з _____ року до _____ року зі стягнутої за рішенням _____ району суду м. Києва від _____ року грошової суми.....

Заслухавши суддю-доповідача, перевіривши наведені в заяві ОСОБА_1 доводи, Судова палата у цивільних справах Верховного Суду України дійшла висновку про те, що

.....Зазначені грошові кошти ПАТ _____ виплатило ОСОБА_1 _____ року під час примусового виконання вказаного судового рішення.

Ухвалюючи рішення про відмову в задоволенні позовних вимог ОСОБА_1, суд першої інстанції виходив із того, що при примусовому виконанні судового рішення фактично була проведена індексація стягнутої на користь позивачки належної їй заробітної плати, і дійшов висновку про відсутність правових підстав для стягнення на її користь середнього заробітку за час затримки розрахунку при звільненні та застосування до спірних правовідносин статті 625 ЦК України.

Скасовуючи рішення суду першої інстанції та ухвалюючи нове рішення про часткове задоволення позовних вимог ОСОБА_1, апеляційний суд виходив із того, що відповідно до вимог статті 117 КЗпП України відповідач зобов'язаний сплатити позивачці середній заробіток за час затримки розрахунку при звільненні, тобто по день виконання судового рішення

З таким висновком апеляційного суду погодився й суд касаційної інстанції.....“

Таким чином я посилаюся не тільки на конкретні справи - _____ (№33039108 у Єдиному державному реєстрі судових рішень) від _____, та ухвалу ВССУ з розгляду цивільних та кримінальних справ по справі _____ (№33384118 у Єдиному державному реєстрі судових рішень) від _____ р, а і наводжу висновки ВСУ стосовно вимог ст.117 КЗпП при розгляді цієї справи.

У моїй справі суди усіх рівнів, не зважаючи на постанови Судової палати у цивільних справах Верховного Суду України від _____ р. у справі _____ та від _____ у справі _____ (підписані судьями ВСУ _____ та _____), на чинне законодавство, на те, що на _____ ДП НВК _____ залишався винним мені _____ грн - дійшли прямо протилежного висновку.

Далі ВССУ у своїй ухвалі від _____ ір. по справі _____ робить взагалі «загадкові» висновки (Сонце обертається навколо Землі і не інакше):

“Такі обставини, відповідно до ч.3 ст. 61 ЦПК України, доведенню при вирішенні спору, який був предметом розгляду, не підлягали, позивачем не подано доказів, які б свідчили, що він звертався до підприємства за їх отриманням після _____ р. і не зміг їх отримати з вини останнього.”

Тоді як вказані кошти за рішенням апеляційного суду _____ області від _____ р. по справі _____ стягувалися ДВС з ДП НВК (_____) » у примусовому порядку, і на _____ р. ДП НВК _____ » залишалося винним мені _____ грн по цьому виконавчому провадженню. не міг отримати ці кошти навіть у примусовому порядку!!!

Звертаюсь до Конституційного Суду України із зверненням та прошу: згідно зі ст.ст.93,94 Закону України „Про Конституційний Суд України“ дати офіційне тлумачення положень ст.ст.116,117 Кодексу законів про працю України, згідно з якими в разі невиклати з вини власника або уповноваженого ним органу належних звільненому працівникові сум у строки, зазначені в статті 116 цього Кодексу, при відсутності спору про їх розмір підприємство, установа, організація повинні виплатити працівникові його середній заробіток за весь час затримки по день фактичного розрахунку.

Підставою для нового офіційного тлумачення вказаних положень вважаю наявність неоднозначного застосування судами України ст.ст.116,117 КЗпП України, що призвело до порушення моїх прав та свобод, за однакових юридично значимих обставин, стосовно визначення дня фактичного розрахунку, у зв'язку з порушенням строків виплати належних звільненому працівникові сум уже при примусовому стягненні цих сум за рішенням суду.

Перелік справ із посиланням на реєстраційні номери у ЄДРСР:

1. Рішення Соснівського районного суду м. Черкас від 03.03.15р. по справі № 712/15703/13ц провадження 2/712/365/15- №4293257
2. Ухвала Апеляційного суду Черкаської області від 14.04.15р по справі №22ц/793/989/15- №43603976
3. Ухвала №6-15332св15 ВССУ з розгляду цивільних та кримінальних справ від 10.09.15р.- №51997406
4. Ухвала №6-2604ц15 Судової палати у цивільних справах ВСУ від 15.12.15р- №54513297
5. Рішення апеляційного суду в Черкаській області по справі №22ц/793/1375/14 від 19.06.14р.- №39284823
6. Рішення апеляційного суду м. Києва по справі №22ц-2690/11604/2013 від 26.04.13р -№33039108
7. Ухвала ВССУ з розгляду цивільних та кримінальних справ по справі №6-39018ск13 від 10.09.13р - №33384118

Прошу Секретаріат КСУ використати ці посилання при розгляді мого звернення, а при необхідності залучити ці матеріали з додатків по справі КСУ №2-24/2016, які пов'язані.

Додатки:

- 1 Лист НВК до ТДІзПП від 21.05.13р. №01-10/117-1пр
2. Лист НВК від 20.05.13р. №01-10/115 –1пр
3. Копія довідки ДВС (оригінал довідки долучений до матеріалів справи КСУ № 6-15332св15)-3пр

Копії листів додані у 1 пр , так як прямого стосунку до звернення не мають.

10.06.16р.

Лихолай В.Є.